

LÖDA, v. a. 2. (af *Lod*, bem. 40) Förena tvenne metalliska ytor af samma eller olika slag, derigenom att man bringar en annan smält metall (*Lod*) emellan dem och låter denna stelna. *L. fast*. *L. ihöp*, se *Hoplöda*. *L. på*, *vid*, vidfästa genom lödning.

LÖDARE, m. 5. En, som löder.

LÖDBULT, m. 2. Se *Lödkolf*.

LÖDDER, m. sing. Skum. Säges isynn. om hästar, skummiga af svett. Har f. ö. sammansättningen Såplödder.

LÖDDRA, f. 1. (skepp.) Öga af ett tåg, insplitsadt i ett segels lik.

LÖDDRA SIG, v. r. 1. Blifva löddrig. *Såpvattnet l-r sig*.

LÖDDRIG, a. 2. Skummig. Säges om hästar och såpvatten. *Rida en häst l.*

LÖDFETT, n. sing. Blandning af hopsmält harts och talg med litet stött salmiak, hvarmed man öfverdrager kanterna af förtennt bleck, som skall lödas.

LÖDIG, a. 2. (af *Lod*) En mark l. kallades fordom en verklig silfvermark, till skillnad ifrån en mark räknad, eller sådan som den förekom i allmänna lifvet. Numera brukas ordet endast i vissa sammansättningar, för att beteckna halten af rent silfver, särdeles i de legeringar deraf med koppar, hvilka användas till mynt och arbetssilfver, t. ex.: *Femtonlödigt* kallas silfver, om marken (16 lod) består af 15 lod rent silfver och 1 lod koppar.

LÖDIGHET, f. 5. Halten af rent silfver. Jfr. *Lödig*.

LÖDJA, lö'ddja, f. sing. Kort fårull.

LÖDJERN, n. 5. Stor lödkolf, vid ändan kägelformig, med afrundad spets.

LÖDKOLF, m. 2. pl. — *kolfvar*. Verktyg, som begagnas till lödning af smärre pjeser, bestående af ett stycke smidd koppar, fästad vid en jernten, hvilken sitter i ett skaft af trä.

LÖDLAMPA, f. 1. Lampa, som begagnas vid lödning.

LÖDNING, f. 2. Arbetet och förfarandet, då man löder.

LÖDPANNA, f. 1. Panna, som begagnas vid smärre pjesers lödning.

LÖDTÅNG, f. 5. pl. — *tånger*. Ett slags liten tång, som användes vid lödning.

LÖDUGN, m. 2. Särskilt ugn, hvari vid lödning lödkolfvarne upphettas.

LÖE, n. 5. 1) Blad på träd. *L-ven spricka ut*. *Träden få l*, *fälla l-ven*. *Repa l*, från qvistar afrepa de vidsittande löfven. — 2) (i sing., kollektivt) a) Samteliga löfven på ett träd. *Träden fälla sitt l*. *Allt l-vel på det trädet är affallet*. — b) Aftagna qvistar och smärre grenar med vidsittande löf. *Bryta l*, afbryta dylika qvistar. *Pryda med l*. *L. till vinterfodring för boskap*. *Föda boskap med l*. *Hacka l*, af vissa slags löfträd (björk, asp) afhacka löfqvistar till vinterfoder åt kreatur. — 3) (nat. hist.) *Det vandrande l-vel*, se *Bönsyrsa*. — *Ss. L-lik*, *-rik*, *-rikhet*.

LÖF, n. 5. (i lägre språket) Lösaktig qvinsperson.

LÖFBAD, n. 5. Så kallas, då hela kroppen, utom hufvudet, nedbäddas i färskt och ungt björklöf.

LÖFBINDA, f. 1. Örten *Polygonum dumetorum*.

LÖFFRÖ, n. 4. Se *Löfgröda*.

LÖFFÄLLNING, f. 2. 1) Löfvens årliga affallande. — 2) Tiden derför.

LÖFGREN, f. 2. Afhuggen gren med ännu friska löf.

LÖFGRODA, f. 1. Liten art af Grodslägtet, af vacker färg, med spensliga former och lifliga rörelser; vistas på löf, helst hasselbuskar. Hyla *viridis*.

LÖFHACKNING, f. 2. Löfqvistars afhackning till vinterfoder för kreatur.

LÖFHVALF, n. 5. 1) Löfrika grenar af växande träd, då de med hvarandra bilda liksom ett hvalf. — 2) Hvälfad betäckning af löf (2, b), t. ex. i en löfsal.

LÖFHYYDA, f. 1. Hydda, gjord af löfqvistar, flätade mellan stänger och läkten.

LÖFHYYDOHÖGTID, m. 5. En af Judarnes tre stora kyrkfester, då alla personer af mankön borde infinna sig i Jerusalem; frades en hel vecka, under hvilken tid Judarne bodde i löfhyddor eller smyckade sina boningar med löf, till äminnelse deraf, att deras förfäder i 40 år hade bott uti hyddor.

LÖFJA, f. 1. Se *Sengångare*.

LÖFJERSKA, f. 1. (af fordna ordet *Lef*, *Lif* ell. *Lof*, besvärjelse) Besvärjerska, trollqvinna.

LÖFKNOPP, m. 2. Knopp, som innesluter ett blifvande löf.

LÖFKOJA, f. 1. Se *Löfhydda*.

LÖFKOJA, se *Levkoja*.

LÖFKRYPARE, m. 5. Insekt af Skinnbagarna, röd med svarta fläckar; lever utaf saften af affallna lind- och almlöf. *Lygæus apterus*.

LÖFKÄRFVE, m. 2. pl. — *kärfvar*. Kärfve af torkadt löf till foder.

LÖFMASK, m. 2. Larf, som uppehåller sig på löf.

LÖFMOSSA, f. 1. (bot.) *L-ssor*, en familj af Mossorna. *Bryaceæ*.

LÖFNING, f. 2. Handlingen, då man löfvar.

LÖFRUSKA, f. 1. Afhuggen mindre gren med sitt löf.

LÖFSAL, m. 2. 1) Med löfhvalf öfvertäckt hvilplats i trädgårdar o. s. v., inuti försedd med bänkar eller säten, stundom äfven med bord. — 2) Dylik hälfvd hvilplats, för tillfället gjord af löfqvistar, flätade mellan stänger och läkten.

LÖFSKOG, m. 2. Skog af löfträd.

LÖFSPRICKNING, f. 2. 1) Löfvens årliga utsprickning. — 2) Tiden derför.

LÖFSTRÖ, v. a. 2. Beströ med löf.

LÖFSÅG, f. 2. Ett slags liten, fint tandad, mycket smal såg, som begagnas, då ornamenterna skola utskäras.

LÖFSÅNGARE, m. 5. Benämning på tredje afdelningen af Sångareslägtet bland fåglarna.

LÖFTE, lö'fte, n. 4. 1) Muntlig eller skriftlig försäkran, hvarigenom man förbinder sig att göra eller säga något. *Gifva någon l. om en sak*. *Han har gifvit mig sitt l. att göra det*. *Stå vid, hålla sitt l.*, göra som man lovat. *Bryta sitt l.*, se *Bryta*. *Taga l. af någon om en sak*, förnä honom att gifva sig löfte derom. *Jag har hans l.* han har gifvit mig sitt löfte. — *Syn.* *Lofven*, *Tillsägelse*. — 2) Helig försäkran inför Gud, hvarigenom man förbinder sig att göra något, som tros vara honom behagligt, utan att af budorden vara föreskrifvet. *Göra Gud ett l. om evig kyskhet*. — Bildar sammansättningar: *Ordens-*, *Kloster-*, *Munk-*, *Fattigdoms-*, *Kyskhetslöfte*. — 3) Föresats att göra eller af-